

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/202/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112211622
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2112211622.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: Profidebt Slovakia, s. r. o., Bratislava, Mliekarenská 10, zast. splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., Bratislava, Kubániho 16, proti žalovanému: E. P., nar. X. U. XXXX, bytom Z. Z., P. XXXX/XXX, o 1.018,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 9. mája 2013 č. k. 16C/255/2013 - 82 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej p o t v r d z u j e .

V napadnutej časti týkajúcej sa neprijateľnosti zmluvnej podmienky rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že určuje za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti zmluvnú podmienku vyjadrenú v prvých a tretích vetách článkov II. bodov 2.3 Dodatkov zo 16. októbra 2007 a z 23. novembra 2007 k zmluvám obchodnej spoločnosti Telefónica O2 Slovakia, s.r.o., Bratislava, Viedenská cesta č. 5 a žalovaného o pripojení z rovnakého dňa s telefónnymi číslami XXXXXXXXXX a XXXXXXXXXX a číslami SIM kariet XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX spôsobom : „Záujemca, resp. Účastník a Poskytovateľ sa dohodli, že ak Záujemca, resp. Účastník poruší niektorú z povinností podľa tohto Dodatku, Záujemca, resp. Účastník sa zaväzuje uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 12893,28 Sk.“ a „Zmluvná pokuta je splatná na základe výzvy Poskytovateľa“.

V časti trov konania rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že žalovanému nepriznáva náhradu trov prvostupňového konania.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 181,96 eur s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo súm 36,05 eur a 3,17 eur od 12. februára 2008 do zaplatenia, zo sumy 5,88 eur od 19. novembra 2007 do zaplatenia, zo sumy 19,92 eur od 16. apríla 2008 do zaplatenia, zo sumy 27,70 eur od 18. decembra 2007 do zaplatenia, zo súm 25,01 eur a 60,25 eur od 18. januára 2008 do zaplatenia a z dvoch rovnakých súm 1,99 eur raz od 18. apríla 2008 do zaplatenia a druhý raz od 12. júla 2008 do zaplatenia (to všetko s práve uvedeným, teda iným než chronologickým a preto i nepochybne chaotickejším poradím jednotlivých oneskorených platieb, prevzatým inak vo výroku rozsudku už zo žaloby - pozn. odvolacieho súdu) a to všetko v splátkach po 10 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred „k rukám navrhovateľa“ (v tomto prípade - odhliadajúc od nesprávneho označovania účastníkov tzv. sporového konania a tiež podania, ktorým sa konanie začína,

za navrhovateľa, odporcu a návrh, hoci tu aj v súlade s ust. § 79 ods. 1 a § 90 O. s. p., teda Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení malo ísť o žalobkyňu, žalovaného a žalobu - s evidentným neuvedením si, že žalobkyňa ako právnická osoba žiadne ruky nemá počnúc právoplatnosťou „rozhodnutia“ (keď už, tak správne „rozsudku“) „pod stratou výhody splátok“ (tu správne tak, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, kde súd prvého stupňa zjavne nepostrehol novelizáciu ustanovenia § 160 ods. 1 O. s. p., vykonanú zákonom č. 384/2008 Z. z.). Vo zvyšku žalobu zamietol a určil za neprijateľnú a preto aj za neplatnú zmluvnú podmienku uvedenú v článku II. bode 2.3., „týkajúcu sa zmluvnej pokuty v Zmluvách o pripojení účastníkov“ (za situácie, keď žalobkyňa účastníčkou zmluvy nebola, keďže pohľadávku tvoriacu predmet sporu nadobudla postúpením) „z 23.11.2007 a 16.10.2007“ (v tomto prípade inak zmluvnú podmienku o tzv. pevnej zmluvnej pokute mobilného operátora za porušenie záväzkov prevzatých zmluvou - vrátane záväzku zotrvať v zmluvnom vzťahu počas 24-mesačnej doby viazanosti, do výroku rozsudku zanesenú bez uvedenia znenia takejto podmienky). Napokon zrušil svoj platobný rozkaz z 8. novembra 2012 č. k. 8Ro/81/2012-41 a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne ust. § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k/ a ods. 5 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazmi na § 494 a § 517 ods. 2 takéhoto zákona (ostatné vydávané časťou odôvodnenia rozsudku aj za neexistujúce ustanovenie O. s. p.), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 5, § 80 písm. b/ a § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. a čl. 4 ods. 1, čl. 6 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (vrátane výkladu smernice prinášaného Súdnym dvorom Európskej únie a Európskou komisiou); vecne potom závermi o existencii právneho vzťahu „účastníkov“ (správne „právnej predchodkyne žalobkyne a žalovaného“) a o opodstatnenosti požiadaviek žalobkyne na úhradu ceny služieb poskytnutých jej právnou predchodkyňou. Toto ale naopak neplatilo (podľa súdu prvého stupňa) o zmluvnej pokute (ako o paušalizovanej náhrade škody), kde príslušné dojednanie bolo treba považovať za neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku na ujmu spotrebiteľa, ak podstatou dojednania je rovnaká výška zmluvnej pokuty bez ohľadu na čas ostávajúci do konca doby viazanosti. Riešením nebola len čiastočná neplatnosť zmluvnej pokuty, ktorej výšku je problematické nastaviť a takýto postup by žalobkyňu nebol spôsobilý odradiť, dôvodil potom okresný súd, ktorý rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne len paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a vecne rovnako paušálnym záverom o čiastočnom úspechu žalobkyne.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa a to výslovne iba čo do tzv. zvyškového zamietnutia žaloby (v časti zmluvnej pokuty), určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a trov konania s návrhom na zmenu rozsudku uložením žalovanému povinnosti na zaplatenie aj tej časti žalobou požadovanej sumy, kde súd prvého stupňa žalobu zamietol a na zrušenie rozsudku v časti neprijateľnosti zmluvnej podmienky (to všetko okrem súvisiacej požiadavky na priznanie jej plnej náhrady trov konania). Namietala predovšetkým nedostatočným odôvodnením záveru súdu prvého stupňa, v čom podľa neho spočíva hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán, pričom zmluvná podmienka označená rozsudkom za neprijateľnú zodpovedala výhode poskytnutej žalovanému (prenechaniu mu mobilných telefónov za zlomok ich ceny) a primárnou funkciou dojednaní o zmluvnej pokute tu síce nebolo zaplatenie ceny mobilného telefónu, vyváženosť práv a povinností oboch strán vzťahu však vyžadovala zohľadniť aj hľadisko návratnosti prostriedkov zodpovedajúcich zľave a práve na toto podľa odvolateľky súd prvého stupňa zreteľ nevezal.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ O. s. p. vec v medziach odvolania žalobkyne, teda s preskúmaním správnosti rozhodnutia prakticky celým rozsudkom až na jeho čiastkový výrok vyhovujúci žalobe (pretože rozhodnutie o tzv. zvyškovom zamietnutí žaloby a ďalšie rozhodnutie o neprijateľnosti dvoch inak obsahovo identických zmluvných podmienok, druhé z nich vydané súdom bez návrhu, mali charakter rozhodnutí na sebe vzájomne závislých; rozhodnutie o trovách konania bolo potom závislým na výsledku konania ako celku, teda i na čo i len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej a /do tretice/ posúdenie správnosti rozhodnutia vo veci samej aj v časti vyhovujúcej žalobe by mohol predmetom odvolacieho konania urobiť len v tomto smere nečinný žalovaný, kým žalobkyňa čo i čiastočným vyhovením žalobe postavenie osoby subjektívne oprávnenej napadnúť odvolaním rozsudok v časti vyhovujúcej žalobe stratila) a to podľa § 214 ods. 1 O. s. p. a contrario bez pojednávania (pretože

tu síce šlo o vec samu, na druhej strane ale nebola tu potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal aj rozhodol vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že rozsudok v odvolaní dotknutých častiach treba považovať za prevažne správny (i keď toto z dôvodov priblížených neskôr bez výhrad platilo len o tzv. zvyškovom zamietnutí žaloby a v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a trov konania si len v podstate správne rozhodnutia vyžadovali korekciu príslušných čiastkových výrokov rozsudku a takto právnu zmenu a nie potvrdenie rozsudku).

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku). U dôvodov predostretých okresným súdom by tak (vyjmúc chyby spôsobené zjavným nedostatkom pozornosti venovanej písomnému vyhotoveniu rozhodnutia pred prístupím k jeho doručeniu) zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Vo vzťahu k procesnej stránke veci platí to, čo súd prvého stupňa zmienil len letmo a čo už tunajší súd v minulosti uzavrel napr. vo veci, vedenej ním pod sp. zn. 10Co/362/2010 (inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8C/40/2010), teda že z úpravy ustanoveniami § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. už k času rozhodovania napádaným rozsudkom súdu prvého stupňa a i k času rozhodovania odvolacieho súdu týmto jeho (práve odôvodňovaným) rozsudkom vyplýva, že už skôr existujúca možnosť súdu v rozsudku, týkajúcom sa sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (podľa odseku 3 ustanovenia účinného už od 15. októbra 2008) bola nahradená povinnosťou vydať takéto rozhodnutie vtedy, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky a súčasne nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie (odsek 4 ustanovenia účinný od 1. marca 2010).

Takáto úprava je procesným ekvivalentom obdobnej úpravy nachádzajúcej sa od 1. marca 2010 v ustanovení § 53a O. z. (teda v tzv. hmotnom práve), pričom jej špecifikom je, že na jej základe súd i v tzv. sporovom konaní (zásadne ovládanom dispozičným princípom), hoc aj len v takom, kde má základná požiadavka žalobcu pôvod v spotrebiteľskej zmluve, môže dotvoriť jeho predmet (konania) tým, že aj bez výslovného návrhu niektorého účastníka konania (vyjadreného buď v žalobe alebo vzájomnej žalobe) určí neplatnosť zmluvnej podmienky s poukazom na jej neprijateľnosť. Nie je pritom rozhodné, či žalobu v takejto veci podal dodávateľ, spotrebiteľ alebo príslušné združenie, ale len to, že výsledky vykonaného dokazovania smerujú k rozhodnutiu v neprospech dodávateľa (čo platí obdobne aj na osoby vstupujúce do práv a povinností dodávateľa až po vzniku prvotného spotrebiteľského vzťahu, ako aj v prejednávanej veci na základe postúpenia pohľadávky) alebo naopak v prospech spotrebiteľa preto, že niektorá podmienka alebo aj viaceré takéto podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné. Takéto určenie (neprijateľnosti a neplatnosti) je tu potom zjavne pre spotrebiteľa za účelom jeho zvýšenej ochrany zaručovanej i na nadnárodnej úrovni (ustanovením povinnosti na porušenie noriem spotrebiteľského práva reagovať aj bez výslovného návrhu spotrebiteľa) a tiež v smere eliminovania rizika výskytu neprijateľných podmienok (v tejto súv. por. najmä tzv. hmotnoprávnu povinnosť dodávateľa sa podľa § 53a ods. 1 O. z. zdržať používania podmienky určenej za neprijateľnú i vo vzťahoch s ostatnými spotrebiteľmi), na druhej strane však i na ochranu dodávateľa takýmto určením dotknutého (ako ustanovením možnosti brojiť aj proti samostatnému výroku o určení neprijateľnosti a neplatnosti podmienky, ktorý by tu nebyť úpravy z ust. § 153 ods. 4 O. s. p. byť nemusel, tak i ustanovením prípustnosti dovolania v takýchto prípadoch a umožnením tak osobe rozhodnutím dotknutej toto napadnúť i za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku).

Ak potom i v tejto konkrétnej (tu odôvodňovanej) veci musia platiť závery z vyššie zmienenej skôr prejednávanej a tiež rozhodnutej inej veci, zopakovať je namieste (v tomto prípade už hmotnoprávne), že vo vzťahu k určeniu dojednania o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku neplatí to, čo u úrokov z omeškania, čiže nie je tu obdoba žiadnej obraznej „záchranej brzdy“ v podobe nástupu zákonných úrokov z omeškania (pre prípad výpadku tých dojednaných zmluvne, avšak pri uplatnení noriem spotrebiteľského práva neprijateľne). Logickým dôsledkom toho (i pre odlišnosti v charaktere ochrany normami spotrebiteľského práva - oproti úprave z noriem občianskeho práva vo všeobecnosti) musí byť, že dojednanie o zmluvnej pokute môže z pohľadu prijateľnosti (a platnosti) podmienky buď obstať alebo naopak padnúť len ako celok (i so všetkými rizikami z toho pre strany zmluvného vzťahu plynúcimi, opäť na rozdiel od bežnej úpravy zmluvných pokút v ust. § 544 - 545 O. z. a práva súdu ich výšku znížiť podľa § 545a O. z.). Práve preto bola celkom nenáležitou napádaným rozsudkom ponúkaná úvaha, či je alebo nie je riešením čiastočná neplatnosť dojednania o zmluvnej pokute, keďže v tzv. spotrebiteľských veciach súd možnosť takejto voľby zásadne nemá a ani v prejednávanej veci nemalo ísť o žiaden prípad výnimky z takéhoto pravidla.

Ak síce slovenský právny poriadok neustanovuje (na rozdiel od výšky úrokov z omeškania) pre výšku zmluvných pokút žiaden strop (obmedzenie) a principiálne by šlo akceptovať i obhajobu konkrétnej výšky zmluvnej pokuty v prejednávanej veci záujmom operátora mobilnej telekomunikačnej siete na dosiahnutí primeraného zisku (odvodeného od poskytnutia ním zľavy na cene telefónu výlučne s očakávaním riadneho plnenia si povinností zo strany zákazníka a od možnosti, že sa takéto očakávanie nenaplní) a na zaplatení paušalizovanej náhrady škody za rovnako očakávaný (avšak počinaním zákazníka zmarený) stav nárastu majetku operátora o platby za služby počas doby viazanosti; prijať už nejde konkrétnu podobu dojednania o tzv. pevnej zmluvnej pokute (nezohľadňujúcej najmä faktor dĺžky zotrvania spotrebiteľa pri riadnom plnení povinností, vyplývajúcich mu zo zmluvy, ale ani ďalší faktor primeranosti náhrady majúcej byť takto získanej zo strany jeho - rozumej spotrebiteľovho - zmluvného partnera).

Práve toto (nezakotvenie - v zmluvnom dojednaní, o ktoré tu ide - takého spôsobu určenia výšky zmluvnej pokuty, ktorý by bol schopný vyhodnocovať aj pomer dĺžky času „stráveného“ riadnym plnením si zmluvných povinností spotrebiteľom a dĺžky času, v ktorom to takto naopak nebolo) i v spojitosti s nutnosťou dodávateľa (veriteľa) sa v spotrebiteľských vzťahoch takpovediac „trafit“ (aby dojednanie ešte šlo považovať za prijateľné a preto tiež za platné) potom aj v prejednávanej veci i podľa názoru tunajšieho odvolacieho súdu musí mať za následok 1. záver o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvnej podmienky a 2. nemožnosť vyhovieť žalobe v časti opretej o takúto podmienku (s nemožnosťou zmeny na tomto ničoho akýmkoľvek dôkazom). Práve uvedené možno doplniť aj o ďalší záver formulovateľný i tak, že dojednanie o tzv. pevnej zmluvnej pokute je neprijateľné bez možnosti vyhodnotenia takéhoto dojednania inak než za dojednanie spôsobujúce hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Hrubosť nepomeru (podľa odvolateľky súdom prvého stupňa nezodôvodnená celkom dostatočne) pritom tkvie v tom, že mobilný operátor ako zmluvný partner spotrebiteľa pri diskutovanom spôsobe skonštruovania zmluvného vzťahu nenesie riziko škody predstavovanej nenávratnosťou poskytnutej zľavy na cene telefónu nikdy (keďže cena telefónu sa mu vráti buď v rámci platieb za cenu poskytovaných služieb počas doby viazanosti alebo ako náhrada škody spôsobenej porušením záväzku spotrebiteľa zotrvať v zmluvnom vzťahu za podmienky riadneho plnenia si povinností po vopred určený čas) a na strane spotrebiteľa je naopak riziko preplatenia tzv. bežnej trhovej ceny telefónu vždy (pričom výhodu získaného odkladu zaplatenia kúpnej ceny telefónu jej rozložením a obrazným „roztopením“ v platbách za služby rozhodne nemožno považovať za zodpovedajúcu výhode takto získanej zmluvným partnerom spotrebiteľa).

V prejednávanej veci pritom vecnú nesprávnosť rozhodnutia nespôsobovalo ani odvolanie sa súdom prvého stupňa na časť ustanovení nadobudnutých účinnosť až po vzniku zmluvných vzťahov právnej predchodkyne žalobkyne a žalovaného (s prihliadnutím k tomu, že k prečíslovaniu aj doplneniu zákonného ustanovenia § 53 ods. 3 O. z., zakotvujúceho výpočet neprijateľných zmluvných podmienok i k ďalším obdobným zmenám došlo až na základe zákona č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2008), nakoľko tu rozhodujúcou bola len demonštratívna (príkladná) povaha zákonného výpočtu (uvedomovanie si zákonodarcom nemožnosti pamätania na všetky prípady dojednaní na ujmu spotrebiteľa, nech aj spreádzané úsilím o dopĺňanie príslušného výpočtu).

Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvého stupňa vo veci preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil (fakticky i právne) a v prípade rozhodnutia o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvnej podmienky tak urobil len fakticky (zachovaním spôsobu rozhodnutia) s právnou zmenou príslušného čiastkového výroku napádaného rozsudku súdu prvého stupňa (podľa § 220 O. s. p.).

Dôvodom, prečo sa tak stalo, bolo to, že pri rozhodnutí o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvnej podmienky (prinášaného bez návrhu samotným súdom a týmto aj formulovaného) je tu aj zákonný príkaz na uvedenie takto kvalifikovanej podmienky aj vo výroku rozhodnutia (ktorej požiadavke ale nejde učiniť zadosť púhym odkazom na to, kde sa v zmluve príslušná podmienka nachádza, ale aj odcitovaním jej znenia). Odvolací súd pritom za zmluvnú podmienku stihnutú vadou neprijateľnosti (a neplatnosti) považoval len dojednania o paušálnej výške pokuty za všetky do úvahy prichádzajúce porušenia zmluvy zo strany spotrebiteľa (zmluvami a dodatkami k nim označovaného za Záujemcu, resp. Účastníka) a o nástupe splatnosti takto určenej pokuty na výzvu jeho zmluvného partnera (Poskytovateľa), kým u ďalších dvoch viet príslušných článkov Dodatkov k zmluvám (nie samotných zmlúv, ako sa o tom taktiež snažil mylne presvedčiť súd prvého stupňa) žiaden dôvod ich závadnosti nezistil (v tomto prípade preto, že tá v poradí druhá zakladá len právo na náhradu škody vo výške presahujúcej zmluvnú pokutu, teda v prípade výpadku zmluvnej pokuty len na náhradu reálne vzniknutej škody, čo neprijateľným samozrejme byť nemôže a tá ďalšia - tu v poradí štvrtá - hovorí len o prípadoch, v ktorých by k aplikácii ustanovenia o zmluvnej pokute dôjsť nemalo a je tak samozrejme závislou na platnosti dojednania o zmluvnej pokute, o aký prípad tu ale z dôvodov podaných vyššie ísť rovnako nemohlo).

Rozhodnutie o trovách konania bolo potom celkom nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov a priam výsmechom zákonnej povinnosti riadne odôvodniť súdne rozhodnutie, keďže súd prvého stupňa na jednej strane nerozobral, prečo využil ním zvolené riešenie a nie pomerné rozdelenie náhrady (§ 142 ods. 2 O. s. p. totiž počíta s oboma takýmito možnosťami) a zjavným zvolením tej menej trnistej cesty sa vyhol tiež odpovedi na otázku, aký bol v tejto veci pomer úspechu a neúspechu oboch strán sporu (pričom tu už z porovnania sumy požadovanej žalobou a tej priznanej musí byť každému jasné, že výsledkom konania mal byť takto výrazný väčšinový úspech žalovaného). Pretože však prevažne úspešný žalovaný (oprávnený na čiastočnú náhradu jemu vzniknutých trov konania) nepodal už v prvostupňovom a ani v odvolacom konaní návrh na priznanie mu náhrady (hoci ide o nutnú zákonnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a nepodaním vlastného odvolania proti rozsudku (do trov konania) sa príslušného procesného práva vzdal definitívne, o trovách konania nešlo rozhodnúť inak než tak, ako o nich rozhodol týmto rozsudkom odvolací súd (v prípade trov prvostupňového konania zmenou rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. a v prípade trov konania odvolacieho vlastným rozhodnutím podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., tu inak pre plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorého predmetom boli už len otázky, pri ktorých žalobkyňa neuspela celkom).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom nebudú splnené dobrovoľne v lehote na to určenej, možno sa ich splnenia domáhať exekučne.